

VENTURA-SAGA II
DE GLOED VAN GEDOOFDE STERREN

Lees ook van Kate Ling:

Ventura-saga I Eenzaam en extreem ver weg

Kate Ling

De gloed van gedoofde sterren

Ventura-saga II

Vertaald door Anne Marie Koper en Elsbeth Witt

moon

Oorspronkelijke titel: *The Glow of Fallen Stars*

Oorspronkelijk uitgegeven: Little, Brown Books for Young Readers, 2017

© Kate Ling, 2017

© Vertaling uit het Engels: Anne Marie Koper en Elsbeth Witt, 2017

© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2017

© Omslagbeeld: Ori Gersht

© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Stan Van Steendam

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2884 5

ISBN 978 90 488 2885 2 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het water klotst om mijn heupen terwijl ik loop. Het kruipt langs mijn lichaam omhoog en trekt aan me. Het is niet helder of blauw zoals ik had verwacht, maar er ligt een mat, roze, schilferig laagje op. Ik trek er een streep in met mijn vingers en als ik mijn hand naar mijn gezicht breng, zie ik hoe het spul langzaam weer verdwijnt.

‘De as van het verbrande hitteschild,’ zegt Dom, terwijl hij naar me kijkt. Vervolgens staart hij omhoog naar de rode ronde zon. ‘Kom, we gaan.’

Ezra loopt voor ons, het dichtst bij de kust, half voorover gebogen. Hij blaast water uit zijn neus, terwijl hij zijn hoofd schudt en iets roept. Mariana bevindt zich tussen ons en hem in. Ze heeft haar armen voor haar borst gekruist en komt steeds moeizamer vooruit. Ik zou ook langzamer gaan als Dom me niet voorttrok. Het lijkt alsof ik oplos, alsof het water me opeist.

Ezra draait zich naar ons om en kijkt geïrriteerd. ‘... die zwaartekracht, verdomme...’ vang ik op, het enige wat boven het harde gesis van de shuttle uitkomt, die in het water ligt af te koelen en een grote stoomwolk laat ontsnappen.

Pas als het water ondieper wordt, begin ik echt te voelen dat ik bijna niet meer vooruitkom.

‘We zijn er bijna,’ zegt Dom, terwijl hij in mijn hand knijpt. ‘Nog maar vijftig meter. Maximaal.’

Ik kijk hem met open mond aan. De huid rond zijn ogen en mond is helemaal blauw en ik zie een dikke druppel bloed uit een van zijn neusgaten lopen.

‘Gaat het wel goed met je?’ weet ik nog net met krakende stem uit te brengen.

‘Ja, prima,’ zegt hij. ‘We zien het wel als we aan land zijn.’

We zijn net bij Mariana als ze haar evenwicht verliest en in het water valt. Ik trek haar omhoog en druk haar stevig tegen mijn zij. We lopen door.

‘Dit is...’ zegt ze vlak bij mijn oor, maar ze maakt haar zin niet af.

Voor ons ligt een lang, lichtkleurig strand, met daarachter bomen en planten die zo dicht op elkaar staan dat het wel een muur lijkt. Het is moeilijk te zeggen of het zand echt roze en de bladeren echt donkerpaars, blauw en rood zijn of dat op Huxley alles gewoon een bloedrode gloed heeft. Als ik naar de ene kant van het strand kijk, zie ik dat het eiland daar in een punt van lage, lichtgekleurde rotsen eindigt; aan de andere kant verrijst een berg, die zo zwart en steil is dat hij er meer uitziet als een enorm mes dat hoog de lucht in steekt en elk moment kan omvallen. Richting de zee staan meer reusachtige zwarte rotsen, een woud van messen. Het ziet eruit alsof ze uit het heelal zijn komen vallen, net als wij. Blijkbaar gebeurt dat hier wel vaker.

Explorer 37 gromt opeens als een stervend beest in een monsterfilm en ik draai me net op tijd om, om te zien hoe hij – met één kapotte vleugel in de lucht – het water in zakt en een oranje vloeistof omhoogspuit.

‘Hij zinkt,’ zeg ik tegen Dom. ‘We mogen hem niet laten zinken.’

‘Hij zinkt niet,’ zegt hij, maar voordat ik hem kan vragen hoe

hij dat weet, buigt hij zich voorover en hoest een sliert bloed uit.

Ik knijp in zijn hand en doe mijn uiterste best om te blijven lopen, hoewel het voelt alsof het gewicht van Mariana me steeds dieper in het zand duwt. Bovendien zakt Dom bijna door zijn benen, terwijl hij mijn hand bij elke stap fijnknijpt. Het lukt me alleen om door te gaan door op Ezra te focussen, die wankelend naar de branding loopt, even stopt om zijn hemd uit te trekken en vervolgens door een golf op zijn handen en knieën geworpen wordt.

Als een golf ons bereikt, weten Mariana en ik op onze benen te blijven staan, maar ik voel dat hij Dom onderuithaalt en van me wegsleurt. Ik draai me om, pak zijn hand met beide handen vast en trek hem met me mee als de golf voorbij is gerold en hij weer op zijn benen kan staan. Voordat de volgende golf komt, zetten we het op een lopen. We rennen totdat het water tot aan onze knieën, onze enkels reikt en laten ons dan hijgend op het natte zand vallen.

De lucht is knalroze en het sneeuwt. Maar dat kan toch niet? Hoe kan dat nou, als de lucht om me heen zo warm is dat ik amper kan ademen?

‘Het sneeuwt,’ zeg ik tegen Dom, terwijl ik een vlokje op zijn wang zie vallen, net onder zijn gesloten ogen. ‘Het sneeuwt,’ zeg ik nog een keer. Ik kijk naar Ezra, die achter ons op het strand ligt, leunend op zijn ellebogen. Zijn voeten bevinden zich vlak bij mijn gezicht.

‘Dat zijn onze verbrandingsresten,’ zegt hij.

Een meter verderop ligt Mariana op haar zij in de branding, haar haar beweegt mee met het water. Ik kijk hoe ze zich op haar buik draait en zich opdrukt om iets donkers uit te braken.

‘Kom op,’ zeg ik als ze klaar is, en ik steek haar een trillende hand toe.

Het strand loopt in drie plateaus omhoog. We lopen naar het middelste stuk, te bang om dichterbij het water te blijven of dichterbij de bomen te komen. Ik ga terug naar Dom en slaag erin hem overeind te helpen. Zwaar op mij leunend doet hij een paar stappen, voordat hij zich op zijn rug laat vallen.

‘Heb je hulp nodig?’ vraag ik aan Ezra, maar hij schudt zijn hoofd. Hij blijft liggen waar hij ligt en draait zich op zijn zij met zijn gezicht van ons af.

Ik zit op het zand naast Dom en Mariana en kijk naar Huxley. De ster verandert in een donkerrode vlek aan de horizon, die in de zee lijkt te smelten.

‘Zonsondergang.’ Ik probeer het woord uit. ‘Het wordt nacht.’

Ik staar naar de lucht, die aan de ene kant blauw, rood, geel en paars is en aan de andere kant donkerblauw wordt. De eerste sterren worden zichtbaar.

‘Manen... zouden er geen manen moeten zijn?’

Niemand reageert. Er zijn er geen te zien. Niet op dit moment, in elk geval.

Ik raak de donkerpaarse plekken onder Doms ogen aan. Hij doet zijn ogen open en moet een paar keer met ze draaien, voordat het hem lukt om me aan te kijken. Zijn ogen staan vreemd donker, zo anders dan normaal. Dat doet zo’n pijn dat ik een brok in mijn keel krijg. Toch glimlach ik. Hoewel de woorden ‘je was bijna dood’ nog steeds op mijn lippen liggen, kan ik en wil ik ze niet uitspreken. Hij sluit zijn ogen weer.

Ik heb die zonsondergang eerder gezien toen ik uit het raam van de Ventura keek, mijn handen koud van het glas. Terwijl de zon achter de draaiende planeet gleed, was hij even oranje. Het licht werd door de atmosfeer in stralen verstrooid en weerspiegeld in het water, voordat het verdween.

Telkens wanneer ik dat zag, stelde ik me voor hoe het zou

zijn om er hier met mijn voeten in het zand naar te kijken. Ik laat mijn blik naar mijn tenen glijden en beweeg ze. Het lijkt onwerkelijk, omdat het zo anders is dan ik me had voorgesteld: Huxley heel groot en dichtbij, verdeeld in twee vlamme helften.

Opeens verplaatst de lucht zich. Hij zuigt en trekt aan ons, rukt aan de bomen, doet de as opdarrelen en blaast zand in mijn gezicht. Het doet zo'n pijn aan mijn ogen, dat ik ze dichtknijp. Mariana drukt haar gezicht tegen Dom en gilt.

'Wat is dat? Wat gebeurt er?' hoor ik haar zeggen.

'Het is de wind maar,' zegt Dom, terwijl hij over Mariana's haar streelt. 'Dat is hier vast heel normaal.'

Ik ga naast hem liggen met mijn hoofd op zijn borst.

'Het wordt donker,' zeg ik tegen hem.

'Ja,' mompelt hij.

We zien nu nog maar een klein topje van Huxley en heel langzaam smelt ze weg, totdat ze opeens verdwenen is, slechts een kleurige zweem in de lucht achterlatend.

'Wat nu?' vraag ik aan Dom.

Hij streelt met zijn hand over mijn haar. 'We moeten nu proberen uit te rusten en morgenochtend bedenken wat we moeten doen.'

Hoewel mijn lichaam tot in mijn botten pijn doet en ik me amper kan bewegen, weet ik dat het onmogelijk is om te slapen. Ik lig een tijdje te rillen, maar heb het tegelijkertijd warmer dan ooit. De hitte is zo drukkend, dat ik me rot zweet. Het is maar goed dat we onze uniformen op de zeebodem hebben achtergelaten om hiernaartoe te zwemmen en alleen met een onderbroek, hemd en laagje zand bedekt zijn.

Een geluid uit het bos doet Dom zo hard opschrikken dat hij tegen mijn kaak stoot en ik op mijn tong bijt. Ik proef bloed.

‘O, mijn god, wat is dat?’ roept Mariana een paar keer.

‘Wees even stil, zodat we kunnen luisteren,’ zegt Ezra, terwijl hij op een elleboog leunend naar de bomen tuurt.

‘Wat is het? Wat is het?’ Mariana weet van geen ophouden.

‘Jeetje, hou je kop eens.’

We liggen een poosje te luisteren. *Piep*. Stilte. *Piep*. Stilte. Dan valt een tweede stem in die maar een fractie anders klinkt.

‘Insecten?’ zegt Dom. ‘Toch? Zoals in de film? Maken insecten op aarde niet van dat soort geluiden?’

‘Waarom zou het moeten lijken op hoe het op aarde is?’ zegt Mariana, terwijl ze haar hoofd optilt. ‘We zijn miljoenen kilometers van de aarde vandaan.’

Ezra laat zich weer op het zand zakken. ‘Insecten lijkt me geen slechte gok, maar ik weet zeker dat we tijdens de verkenningsvluchten in onze zoektocht naar leven niets zijn tegengekomen dat het niveau van bacteriën ontsteeg.’

‘Dodelijke bacteriën,’ flap ik er per ongeluk uit. ‘Dat zeiden ze althans.’

Niemand reageert maar we laten het allemaal even bezinken.

‘Nou, dan zijn het wel luidruchtige bacteriën,’ zegt Ezra uiteindelijk en hij kruist zijn armen voor zijn blote borst en rolt weer op zijn zij.

Ik luister zo ingespannen naar de geluiden dat ik doodmoe word en zonder het te willen bijna bewusteloos raak. Opeens ben ik weer wakker en is het misschien wel een paar uur later. Ik staar naar de hemel, naar het enorme hete blauwe heelal dat op me afkomt, om me te halen, me weer op te eisen. Ik onderdruk mijn angst en kijk er een tijdje naar. Ik realiseer me dat het beweegt, dat er delen afsterven die in een lichte lijn langs de hemel schieten op weg naar de horizon, zonder een enkel geluid. Het is mooi en tegelijkertijd beangstigend. Ik ril weer.

Dom wordt er wakker van en begint mijn arm te strelen. ‘Wat is er?’ mompelt hij.

‘Vallende sterren.’ Die woorden had ik weleens gehoord, maar ik had ze nooit begrepen.

Hij doet zijn ogen open en kijkt er in stilte naar. ‘Wow,’ zegt hij en het kalmeert me.

‘Zou dit elke nacht gebeuren?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Volgens mij hebben wij het veroorzaakt. Door onze stof in de atmosfeer.’ Hij legt zijn hand op mijn haar. ‘Dit is onze manier om “Hallo, nieuwe planeet” te zeggen.’ Ik merk dat hij glimlacht en het werkt aanstekelijk. Ik draai mijn gezicht naar hem toe en we zoenen. Het voelt warm en zacht en smaakt raar metalig. Ik wil dat er nooit een eind aan komt, maar als dat toch gebeurt blijven we met onze neuzen tegen elkaar liggen en bestuderen elkaars vochtige ogen.

‘Ik ben zo bang,’ zeg ik.

‘Dat weet ik,’ zegt hij.

‘En jij?’ vraag ik met een bevende stem.

‘Het komt goed,’ zegt hij, maar hij kijkt zo gefixeerd naar iets achter mij, dat ik verstijf van schrik. ‘Kijk.’ Hij knikt er met zijn hoofd naar en ik draai me om.

Een gigantisch donkerroze ding rijst op uit de zee, een grotere versie van de zon maar dan een die geen licht meer geeft en zijn kracht verloren heeft; een schim van Huxley, die een overweldigende stilte met zich meebrengt.

‘Een van de manen,’ zeg ik zachtjes.

We zien hem opkomen en de lucht met zijn brede gezicht vullen. Je krijgt bijna het gevoel dat hij je in de gaten houdt.

‘Maansopgang,’ zegt Dom fluisterend.

Ik kijk weer naar hem. ‘Bestaat dat echt?’

‘Als wij het zeggen. Dit is onze planeet.’

Ik denk erover na terwijl ik naar de maan staar. Het duurt niet lang voor er een andere bij komt, die over de rand van de wereld gluurt, kleiner maar dichterbij. Het lijkt alsof ze als vrienden, geliefden of ouder en kind tegen elkaar aan leunen en precies in de gaten houden wat we hierna gaan doen.

We hebben de hoop dat het ooit nog licht zal worden bijna opgegeven, maar dan breekt toch de dageraad aan. We zien eerst zo'n zwakke gloed, dat we het bijna niet durven geloven. Daarna volgen er zoveel kleuren dat het niet langer te ontkennen is. We begonnen het koud te krijgen, maar Huxley verschijnt aan de horizon en werpt haar warmte en licht op ons alsof ze ons tot leven wekt.

De Explorer 37 ligt een stukje van de kust af. De glanzend zilveren, geblakerde en verbrande shuttle lijkt nu al een ding uit een andere wereld. Een ander leven. Hij blijft maar net boven water en is bovendien verder van ons af gedreven. Dit is het moment waarop we ons realiseren dat we compleet de lul zijn (Ezra's woorden) als we daar niets aan doen.

De zee is zo anders deze ochtend. Elke paar seconden zijn er hoge golven; grote muren van water die glinsteren in de zon en die eruitzien alsof ze minstens twee keer zo hoog zijn als wij. Ze verpulveren tot schuim als ze aan land komen. Het is hypnotiserend, prachtig en angstaanjagend.

Ik knijp mijn ogen samen en tuur naar de zee. 'Zo was het gisteren niet, toch?' zeg ik. Ik zie vanuit mijn ooghoek dat Dom zijn hoofd schudt.

'Je zou bijna zeggen dat er iets is neergestort. Een shuttle uit de ruimte of zo...' Hij haalt zijn schouders op en kijkt me aan. 'Gelukkig kunnen we zwemmen.' Hij slaat zijn arm om me heen.

‘Snappen we eindelijk wat het nut is van zwemlessen aan ruimte-reizigers,’ zegt hij met een glimlach.

We zwemmen er achter elkaar naartoe, met Dom voorop. Hij wacht ons op bij het stuk waar je niet meer kunt staan. Wanneer ik bij hem in de buurt kom, besef ik hoe moe ik ben, hoe elke spier in mijn lichaam pijn doet. Ik probeer het hem te vertellen, maar het lukt niet, want elke keer dat ik mijn mond opendoel, komt er water in. Dom laat me een paar keer aan hem hangen en ik zet mijn nagels in zijn schouder. Hij trekt me tegen zijn warme lichaam aan en zegt: ‘Je moet niet in paniek raken, Seren. Dat kost te veel energie en we hebben je nodig.’

Dat zorgt ervoor dat ik het graag beter wil doen, maar het helpt verder niet echt.

‘Je moet straks naar binnen, zodat je de stuurknuppel kunt bedienen,’ roept Dom ongeveer vijftig keer, voordat het me lukt om terug te roepen dat ik geen idee heb hoe ik dat aan moet pakken. ‘Ik til je erin. De stuurknuppel kun je bedienen met de Planeetfuncties van het menu.’ Hij trekt me mee naar de zijkant van de Explorer 37, waar de golven me herhaaldelijk tegen het geblakerde metaal slaan. Op de een of andere manier weet hij mij zo ver omhoog te duwen dat ik bij de rand van het luik kan en mezelf omhoog kan trekken, hoewel mijn armen trillen en het bijna onmogelijk lijkt. Maar uiteindelijk krijg ik de bovenste helft van mijn lichaam eroverheen. Ik hang een tijdje over de rand en staar de shuttle in. Ik zie de achterkant van onze stoelen en een berg spullen die naar de voorkant is geschoven omdat de Explorer 37 voorover gekanteld in het water ligt.

‘We moeten dit snel doen, Seren. De lier moet vrijkomen zodat we de kabel kunnen afwikkelen. Het mechanisme werkt waarschijnlijk niet vanwege het water dus je moet alles met de hand bedienen, oké?’

Dan doet de zwaartekracht de rest van het werk. Ik glijd met mijn hoofd naar beneden naar binnen en land met mijn neus op het bedieningspaneel, waardoor mijn tand door mijn lip schiet. Terwijl ik probeer het systeem op te starten, trekt Mariana zichzelf op aan het luik. Ze gaat met haar benen aan weerszijden op de rand zitten, zoals een normaal mens dat zou doen, en kijkt dan naar mij.

‘O, mijn god, wat heb jij gedaan?’

Ik raak mijn gezicht aan en zie bloed.

Ze klimt naar beneden en helpt me met het ontgrendelen van de stuurknuppel, maar er gebeurt niets. We kijken door de voorruit en zien hoe Dom naar beneden duikt om de hendel te vinden om de ontgrendeling handmatig aan te zetten. Hij spartelt voorbij als een vis en doet vier pogingen. Daarna probeert Ezra het, maar hij moet zichzelf langs de neuskegel van de shuttle naar beneden trekken, omdat hij lang niet zo’n goede zwemmer als Dom is. We staren naar de onderkant van Doms voeten in het blauwe licht als we het geknars van de hendel horen en er een alarm afgaat. Het Planeetscherf laat zien dat de kabel van de spoel komt dus klimmen we naar de stoelen achterin waar we uit de achterdeur kunnen hangen.

Dom en Ezra zwemmen van ons vandaan met de dikke metalen kabel om hun schouders. Ze maken grote, moeizame slagen in het water en komen steeds dichterbij de plek waar de golven omkrullen en zichzelf vernietigen.

Wanneer de golven hen te pakken hebben, verdwijnen ze. We zien alleen nog maar een bewegende kabel die af en toe strakgetrokken wordt. Het duurt zo lang dat Mari me moet tegenhouden om niet in het water te springen.

‘Ze hebben het gered,’ zegt ze als we Dom na een eeuwigheid weer zien. Hij staat rechtop. Zijn haar zit aan één kant van zijn

gezicht geplakt, hij kijkt verwilderd en vist Ezra aan zijn pols uit het water, terwijl hij met zijn andere arm naar ons zwaait. We kijken toe hoe ze met moeite aan land komen, bijna bezwijkend onder het zware gewicht van de kabel. Ze slepen hem naar het bos en staan zo te zien ergens ruzie om te maken, voordat ze de kabel om een boom slaan. Ezra maakt een vreemd draaiend handgebaar naar ons.

Ik kijk naar Mariana. ‘Weet jij wat we moeten doen?’ vraag ik, terwijl ik naar het bedieningspaneel klim. Ze schudt haar hoofd.

Ik open menu’s en klik af en toe ergens op totdat we de Explorer 37 piepend en krakend tot leven horen komen. We komen best aardig vooruit in het water.

‘Nou, dat ging makkelijk,’ zeg ik. Maar dan lopen we vast in het zand.

We zijn nu dichtbij genoeg om de teleurgestelde blikken op Dom en Ezra’s gezichten te zien. Ze kijken toe hoe we ongeveer dertig meter verderop met een knarsende klap tot stilstand komen. Het lijkt alsof het stuurmechanisme schreeuwt van frustratie. We schuiven piepend nog een stukje verder. Het bedieningspaneel laat een scheurend geknerp horen en het lukt de Explorer 37 met veel pijn en moeite om nog een paar centimeter vooruit te komen. Dan klinkt er een nieuw geluid. Een hoog, scherp gekraak. In eerste instantie hebben we geen van allen door waar het vandaan komt, maar dan realiseren we ons dat het de boom is. Hij valt om en zijn witte binnenkant wordt zichtbaar, compleet verwoest door de kabel, die over het strand stuitert alsof het hem geen ene moer kan schelen. Ezra wordt er nog bijna door geraakt ook.

Mari is sneller van begrip dan ik en ze zit alweer achter het bedieningspaneel om ervoor te zorgen dat de kabel losser komt. Dit geeft Dom en Ezra de kans om de kabel verder hun kant op

te trekken en op zoek te gaan naar iets wat wél sterk genoeg is. Ze verdwijnen een tijdje achter de bomen en wanneer ze weer verschijnen maakt Ezra hetzelfde rare handgebaar, maar probeert Dom ons iets anders duidelijk te maken.

‘Hij wil dat we naar hen toe komen,’ zegt Mari, net nadat ik ervoor heb gezorgd dat we weer optrekken. ‘Om de shuttle lichter te maken, denk ik.’

We vergeten de golven. Zodra ik ben gesprongen, schreeuwt Mariana naar me. Ik kijk over mijn schouder en dan zie ik het: een golf als een muur, torenhoog, omkrullend, glinsterend in de zon. Hij slaat stuk op mijn hoofd.

En dit is wat ik denk: het is me gelukt. Ik ben ontsnapt aan de Ventura, aan alles. En nu ga ik hier dood, in het zeewater van deze vreemde planeet. En alleen maar omdat ik niet meer weet wat boven en onder is, omdat elke keer als ik mijn hoofd boven water krijg, er weer een gigantische golf komt, weer een muur van water die me omlaagdrukt. Mariana grijpt mijn polsen. Ze gaat kopje-onder met me, tuimelt en valt en maakt hopeloze, afschuwelijke, misselijkmakende salto's voordat ze weer even boven water komt. ‘Sta op, sta op, sta op!’ gilt ze. En dat helpt, want ik vind het zand weer met mijn voeten, totdat ik weer omver geslagen word. En weer. En weer. Alsof iemand me slaat.

En dan sta ik ineens weer op het strand: jankend, schreeuwend, warm zeewater ophoestend. Dom drukt me stevig tegen zijn borstkas en zegt niets behalve: ‘Je bent er weer, je bent er weer.’

Ik zie door mijn tranen heen hoe de 37 aan land komt.

Een halfuur later hebben we bijna alles uit de voorraadkist op het zand gelegd.

‘Ik denk dat dit een tent is.’ Dom trekt meters dun oranje materiaal uit een tas en krabt aan zijn hoofd.

‘Een tent?’ Ezra frons.

‘Ja.’

‘Is dat onze enige beschutting?’

Dom kijkt naar de verzameling dozen en tassen die staat uitgestald tussen hem en de plek tien meter verderop, waar Mariana en ik staan. ‘Volgens mij wel.’

Ezra wappert met zijn hand. ‘Maakt niet uit. We blijven hier toch niet lang.’

Mariana kijkt verschrikt. ‘Wat bedoel je?’

Hij begint de inhoud van een van de dozen uit te pakken: het zijn zo te zien kleine pakjes gevriesdroogd voedsel. ‘Zodra we de boot aan de praat krijgen, moeten we naar het vasteland.’

Mariana is duidelijk verbaasd. ‘Hè... wat? Waarom?’

Ezra gaat door met het uitpakken van de doos. ‘Om allerlei redenen. Te veel om nu op in te gaan. Laten we dit uitzoeken voordat het donker wordt.’

Mariana en ik vinden een tas met vier werkuniformen en petten en vier vrijetijdsuniformen, allemaal in maat medium. Zij en Ezra passen er wel in maar ze zijn te klein voor Dom en te groot voor mij. Uiteindelijk maakt het niet uit want zodra ik een werkuniform heb aangetrokken realiseer ik me dat we dit helemaal niet kunnen dragen in deze hitte. Grappig, want op de Ventura was het altijd koud en vroegen we ons altijd af waarom de uniformen niet warmer of dikker waren. Nu zorgt de dichtgeweven stof ervoor dat ik het na een seconde weer uit wil trekken, omdat ik het zo warm heb.

Mariana ziet hoe ik het uniform in het zand schop en houdt dat van haar omhoog. ‘We moeten ze verknippen. Eén vrijetijdspak per persoon gaat niet zo lang mee, denk ik.’

Ik kijk naar de tassen. ‘Ondergoed?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Serieus?’ Ik zet mijn handen in mijn zij en kijk toe hoe Dom en Ezra een lange tentstok aan andere onderdelen vastmaken. ‘En ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik moet naar de wc.’

Ze lacht. ‘Ga maar snel een gat graven dan.’

Ik veeg met mijn onderarm het zweet van mijn voorhoofd en kijk naar de bomen en hoe de rode en blauwe blaadjes elkaar overlappen en duisternis werpen tussen de donkerroze boomstammen met messcherpe doornen. Boven me vormen de boomtoppen een gigantisch, massief dak.

‘Ik help je zo wel met graven. Maar wil jij mij eerst helpen met de zonedestillator?’ zegt Mariana.

‘De wat?’

Ze wijst naar een soort piramide van staal en glas. ‘Ik heb hem in elkaar gezet, maar ik snap niet hoe hij werkt. Er staat op dat hij zout water zoet kan maken, dus ik denk dat we die wel nodig gaan hebben.’

Ik hurk ernaast, maar als Mariana er al niet uit komt, denk ik niet dat ik haar kan helpen. Ik werkte op de Ventura elke dag met haar samen en ik weet dat zij veel beter is in technische dingen dan ik. Maar wonder boven wonder komt het ding twintig minuten later vanzelf zoemend tot leven, wanneer de batterij is opgeladen. We zijn inmiddels verdergegaan met het uitzoeken van de pakjes eten die Ezra in het zand heeft gelegd. We proberen ze te verdelen over meerdere dagen om erachter te komen hoelang we ermee kunnen doen. We zien dat je er heet water aan moet toevoegen, dus we moeten een manier verzinnen om water op te warmen.

‘Hé,’ zegt Ezra. Hij is drijfnat van het zweet en draagt alleen de korte broek van het vrijetijdsuniform. ‘We hebben hulp nodig als we dit ding op willen zetten voor het donker wordt.’

Het enige wat ze tot nu toe hebben gedaan is een hoop glimmende stokken en oranje stof op het zand gelegd.

‘Waar zetten we ’m neer?’ vraag ik aan Ezra.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Euh... hier?’

‘Hier?’

Hij kijkt om zich heen. ‘Heb jij een beter idee?’

Ik trek een schouder op. ‘Nou ja, moeten we niet eerst de rest van het eiland verkennen? Het is hier niet echt beschermt en...’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Hemple, we blijven hier niet zo lang dat we ons daar zorgen over moeten maken. Dat kan niet.’

‘Lomax...’ zegt Dom. Hij draait zich om naar mij. ‘We zetten de tent voorlopig hier op. Kom mij maar helpen.’

Ik loop naar hem toe en ik zie dat de huid op zijn jukbeenderen en neus rood is. Ik raak ze voorzichtig aan.

‘Ja, dat doet pijn,’ zegt hij, terugdeinzend.

‘Wat is het?’

Hij haalt zijn schouders op.

Het opzetten van de tent loopt uit op één grote mislukking. Het resultaat ziet er compleet anders uit dan de bedoeling is. Het zeil hangt slap en is aan één kant ingezakt. Maar de zon gaat onder, dus we ritsen onze slaapzakken in de tent open als vloer en leggen alles erbovenop. We proberen er maar niet bij stil te staan dat dit nu ons huis is. Het enige huis dat we hebben.

Ik loop naar de branding om het zand en as uit mijn haar te spoelen. Ik wil nog niet denken aan de nacht. Achter me, richten Dom en Mariana het laserlampje op een hoopje droge bladeren om zo een vuurtje te maken. Ezra loopt verderop bij de bomen. Hij staat om de paar meter stil om naar iets in het zand te kijken of om het bos in te turen.

Ineens slaakt Mariana een gillette. Ze springt op en neer met haar armen in de lucht.

‘*Por fin!*’ roept ze naar de hemel.

Dom wakkert het vuur nog wat verder aan en gaat dan ook

staan. Hij lacht en trekt haar in zijn armen. Dan hurken ze weer in het zand om zich over de smeulende blaadjes te buigen.

We delen maar liefst twee pakjes van het rantsoen omdat we ons niet meer kunnen herinneren wanneer we voor het laatst hebben gegeten. Daarna kijken we hoe het vuur dooft. We hebben geen van allen ooit vuur gezien. Niet in het echt. Er zitten kleuren in die ik nooit had verwacht. Kleine, dansende geesten die opvlammen en weer net zo snel uitdoven.

Het laatste restje zonlicht verdwijnt. Dom zit achter me en ik zit tussen zijn opgetrokken knieën. Hij gaapt tegen mijn schouder.

‘We moeten die boot opblazen morgen,’ zegt Ezra, die een handvol zand in de richting van het water gooit.

‘Geen prioriteit.’ Mariana schudt haar hoofd. ‘Eerst voedsel vinden.’

‘Dat zal beter lukken op het vasteland, ik zweer het. Ik ben eroverheen gevlogen, weet je nog?’

‘Hoe ver is het?’ vraagt Dom.

Ezra geeft geen antwoord.

‘Weet je dat niet eens? Dan wordt het zwaar, hoor. Je zag toch wat de zee vandaag met ons deed?’

‘Ik kan op de computer uitzoeken wat de beste route is.’ Ezra gooit nog meer zand naar de zee.

‘We hebben het eiland nog niet eens goed verkend,’ zeg ik. En alsof het zo afgesproken is, komt ineens dat geluid weer uit het bos. We verstarren en luisteren ernaar. Het lijkt een eenzame stem, piepend in het bos, al snel vergezeld door nog een stem, en nog een.

‘We gaan morgenochtend op onderzoek uit,’ zegt Dom, dicht bij mijn oor.

Mariana haalt haar ogen tijdelijk van het vuur af en kijkt hem aan.

‘Wat?’ zegt hij. ‘Jij mag best hier blijven als je niet mee wilt, Mari. We hebben toch iemand nodig om alles hier te regelen. Seren mag ook blijven.’ Hij kust mijn nek.

Ik draai me naar hem om. ‘Ik blijf niet. Ik ga met jou mee.’

Hij glimlacht. ‘Ook goed.’

‘Water,’ zegt Ezra.

‘Je moet even kijken of er nog wat in de destillator zit,’ zegt Mariana.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik bedoel dat we water moeten zoeken. We kunnen niet blijven vertrouwen op de destillator. Die kan kapotgaan. Als ik iets heb geleerd van het leven op de Ventura, is het wel dat je niet blind op techniek moet vertrouwen. Er waren hele teams die hun hele leven alleen maar bezig waren om dingen te repareren.’

‘Ja, Lomax,’ zegt Mariana. ‘Ik denk dat wij ons daar maar al te goed bewust van zijn. Veel meer dan jij.’

Hij werpt haar over het vuur heen een boze blik toe, maar zegt verder niets.

Ik kijk naar de sterren die aan de hemel verschijnen. Ze vallen niet deze keer.

3

De volgende ochtend hoor ik knarsende voetstappen achter me in het zand, terwijl ik in het ondiepe water mijn gezicht sta te wassen. Het is Ezra.

‘Ik ga eens kijken aan de voet van de berg. Dat lijkt me wel een plek waar water te vinden is.’

Ik laat mijn blik langs de kust glijden naar de plek waar de zwartstenen berg zijn schaduw over het eiland werpt. ‘Ik dacht dat je hier zou blijven en aan de boot zou gaan werken.’ Ik kijk hem even zijdelings aan.

‘Ik vind nog steeds dat we moeten gaan. Nu de destillator het nog doet en we nog voorraad hebben. Maar het is nogal riskant, dus ik wil toch eerst zien wat het eiland te bieden heeft.’

Ik zie hem in de trillende hete lucht boven het zand verdwijnen.

Dom komt naast me staan. ‘Ben je klaar?’ zegt hij.

Ik leg mijn arm om hem heen en stuit met mijn hand tegen iets wat achter in zijn korte broek zit.

‘Pas op,’ zegt hij, terwijl hij een stap achteruit doet en een kort krom zwaard achter zich vandaan haalt. We kijken allebei hoe de kling in de zon blinkt.

Ik begin zenuwachtig te lachen. ‘Wat is dat in hemelsnaam?’

‘Een kapmes,’ zegt hij, terwijl hij het een beetje draait en er bewonderend naar kijkt. ‘Ik was aangenaam verrast dat het bij

het Planeetgereedschap zat. We zullen het hard nodig hebben.’

‘Waarvoor?’ Ik slik het woord bijna in.

Hij wijst naar de bomen. ‘Om ons daar een weg doorheen te banen.’

Mariana is in de Explorer 37 om alles wat enigszins bruikbaar is eruit te halen. We zeggen haar gedag als we weggaan en wandelen een stukje langs de kust om een makkelijkere ingang in het bos te vinden. Dom pakt mijn hand en dat voelt raar, omdat het even lijkt alsof we verlegen voor elkaar zijn.

‘We hebben het gered,’ zegt hij, een beetje buiten adem van het ploegen door het zand.

De eerste reactie die me te binnen schiet is dat we het bijna niet overleefd hadden – dat hij het bijna niet overleefd had – maar ik houd het voor me. Ik begin in plaats daarvan over het volgende heikele onderwerp: ‘Maar hoe moeten we nu verder?’

Hij glimlacht. ‘We zien wel.’

‘We zien wel?’

Hij blijft stilstaan en neemt mijn gezicht in zijn handen. ‘Ik hou van je,’ zegt hij. Dat lijkt me nu niet heel relevant, maar ik moet glimlachen en als hij dichterbij me aan komt staan, kus ik hem en zeg ik dat ik ook van hem houd.

De huid op zijn neus wordt steeds roder en begint te vervellen en zijn lippen zijn gebarsten.

‘Hoe komt dat?’ vraag ik, terwijl ik met mijn duim over zijn jukbeen wrijf.

‘Volgens mij komt het door de zon.’ Hij betast de plekken op zijn borst en schouders waar zijn huid rimpels begint te krijgen. Ik zie dat de rest van zijn torso ook donkerder is geworden. De verschillende tinten bruin lijken wel schakeringen in een tekening. Het is best mooi, eigenlijk.

‘Zongebruind.’ Ik herinner me het woord uit boeken en films.
‘Verbrand.’

‘Bij jou begint het ook,’ zegt hij, terwijl hij mijn wang aanraakt. Ik deins van pijn achteruit en hij moet lachen. ‘Maar het goede nieuws is dat jij sproeten krijgt en dat ziet er superschattig uit.’ Hij geeft me een zoen net onder mijn oog. ‘Je hebt me nooit verteld dat je sproeten had.’

‘Dat wist ik zelf ook niet.’

‘En wat heb je nog meer voor geheimen, *estrellita*?’ fluistert hij, zijn lippen dicht bij de mijne. Even wil ik hem alleen maar tegen me aan in het zand trekken en hem alle dingen laten zien die hij nog niet kent. Maar hij geeft me nog een zoen en zegt: ‘Doe deze maar op tegen de zon.’ Hij haalt een Ventura-pet uit zijn zak, pakt mijn hand en geeft me een halve knipoog. ‘Laten we gaan.’

We wandelen een halfuur langs de muur van groen voordat we de landtong bereiken die de zee in steekt. We lopen over lage, natte rotsen totdat we om de punt heen zijn en onszelf aan een uitgestrekte witte baai bevinden die ook door een bos omzoomd wordt. Het enige verschil is dat de zee hier zo glad en helder is als het zwembad op de Ventura.

‘Geen enkel golfje,’ zeg ik tegen Dom.

‘Ja, vreemd,’ zegt hij.

‘De ligging van het land?’ Dan zie ik iets in zee, net onder het oppervlak, iets wits en bobbeligs. ‘Of omdat het afgeschermd wordt door die rotsen? Hoe dan ook, ik vind het hier nu al fijner.’

Hij knijpt in mijn hand.

Halverwege het strand wordt het nog beter. We vinden een ingang naar het bos en dat komt omdat er een beekje het bos uit stroomt. Dom gaat op zijn hurken zitten en proeft een drupje van het water, terwijl ik de donkere tunnel in tuur.

‘Zoetwater,’ zegt hij, terwijl hij het over zijn gezicht wrijft. ‘Bingo.’

Ik vul mijn handen met het koele water en wil het net opdrinken, als Dom zegt: ‘Niet doen, estrellita.’

Ik kijk hem boos aan.

‘Lomax zei vanochtend dat we geen water moesten drinken dat we niet eerst gekookt hebben.’

Op dat moment zie ik iets glimmends achter hem, net in de tunnel, naast het beekje. Ik kruip over de rotsen totdat ik erbij kan. Ik pak het beet, maar het voelt zo vleesachtig en zacht aan dat ik het van schrik laat vallen.

‘Wat is het?’ vraagt Dom.

Ik pak het weer vast en houd het in het licht. Het is glanzend paars, iets groter dan mijn hand en heeft aan één kant een dieprode punt.

‘Een vrucht.’ Ik kijk hem aan. ‘Toch?’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Daar lijkt het wel op.’ Hij neemt hem van me aan, duwt zijn duimen erin en deelt hem in tweeën. Vanbinnen is hij roze met rode pitjes. Het lijkt angstaanjagend veel op een lichaamsdeel. Hij houdt hem voor zijn gezicht en snuffelt eraan. ‘Ruikt lekker.’ Hij maakt aanstalten om erin te bijten.

‘Dom, niet doen!’ Ik duw tegen zijn hand.

‘Waarom niet? Ik eet maar een klein stukje. Hoe komen we anders meer te weten?’

Hij zuigt er een beetje aan met zijn lippen, neemt dan een hap en kauwt er zorgvuldig op, voordat hij me met een glimlach aankijkt. Op zijn voortand zit nog een stukje fruit.

‘Smaakt goed,’ zegt hij, klaar om de volgende hap te nemen. ‘Heel zoet.’

Ik pak de vrucht uit zijn handen en hij kijkt toe hoe ik er een

hap van neem. De smaak die mijn mond vult is zo sterk dat mijn hersenen het in eerste instantie niet kunnen verwerken, maar ik voel hun activiteit achter mijn ogen.

‘Volgens mij is dit zoals fruit zou moeten zijn,’ zeg ik en ik kijk omhoog naar het plafond van de tunnel, waar ik ze tussen de takken zie hangen, glimmend in het duister. Het zijn er een heleboel. ‘Laten we er een paar plukken en meenemen.’

Dom is zo lang dat hij erbij kan. Hij draait ze van hun steeltjes en stopt ze in de tas, terwijl ik ongeveer tien meter langs de beek loop, luisterend naar de stilte en turend in het donker.

‘Estrellita, kom eens kijken.’

Ik loop naar hem terug. Hij staat op het strand naar de lucht te staren, die zich met dikke, donkere wolken heeft gevuld. Het zijn er heel veel, ze pakken zich samen en worden een beetje paars aan de onderkant.

Mijn mond valt open. ‘Waar komt dat opeens vandaan?’

Hij haalt zijn schouders op.

‘Denk je dat het gaat regenen?’

Hij haalt zijn schouders weer op, maar hij glimlacht naar me als hij zegt: ‘Ik zou het best wel willen. Jij niet?’

Ik houd ervan als Dom zich, net als nu, vooroverbuigt om me te zoenen maar opeens stopt, zijn lippen een beetje uit elkaar, zijn mond nog geen centimeter van de mijne vandaan, om te kijken of ik het laatste stukje naar hem toe wil komen. En dat wil ik. Altijd.

We zijn halverwege de middag terug in het kamp. Mariana is een gat aan het graven bij de omgevallen boom. Ze zit onder de modder en veegt haar mond af aan haar mouw, als we haar een stuk fruit aanbieden. Ze bestudeert het argwanend, voordat ze het aanneemt en zorgvuldig pelt.

We kijken naar de wolken en eten ieder een hele vrucht, sap op het zand tussen onze knieën morsend, voordat Mariana en Dom weer een vuurtje aanleggen. Terwijl ik het strand afspeur naar Ezra, zie ik opeens een angstaanjagende flits in een van de wolken en dan klinkt er zo'n harde knal dat ik me plat op de grond druk en mijn hoofd bedek. Ik vraag me af of de spitse berg vandaag heeft besloten om om te vallen. Maar nee. Onweer. Iets wat ik tot nu toe alleen uit boeken en films kende.

Ik draai me naar Dom om en zie dat hij donkere klodders in het zand spuugt. 'Oké, geen fruit meer eten,' zegt hij lachend en hij rent weg naar Mari's half uitgegraven wc-kuil.

Natuurlijk ben ik de volgende die aan de beurt is. Eerst word ik bijna in tweeën gespleten door een krampaanval, vervolgens breekt het koude zweet me uit en dan spuug ik alles, echt alles uit.

Ezra komt terug als Mari net halverwege het pad naar de wc-kuil in haar handen overgeeft. Vervolgens ziet hij Dom en mij kreunend en rillend op de vloer van de tent liggen.

'Wat hebben jullie gegeten? En waarom hebben jullie het in hemelsnaam niet eerst getest?' Hij laat een stapel brandhout op het zand naast de ingang vallen.

'Heb je iets gevonden?' vraagt Dom met een zacht stemmetje.

'Niets wat we nog niet wisten. Ondoordringbare jungle, onbeklimbare kliffen, vieze grond.' Ezra's armen zitten onder de schrammen, waarschijnlijk van de doornen van de bomen. 'Het positieve nieuws is dat er waanzinnig goede golven zijn om te surfen, tenminste, als je dood wilt.'

Dan horen we opeens een sissend, spetterend geluid dat wel uit de grond lijkt te komen en om ons heen blijft hangen.

Het regent.

Het is de allereerste keer ooit dat we dit meemaken. We zitten met onze knieën tegen onze borst te kijken hoe het water naar

beneden komt, het strand striemend, en te luisteren hoe het de bomen geselt. Het zand wordt modderig en spoelt weg. ‘Wow,’ zeg ik uiteindelijk.

Dom lacht en zegt: ‘Mooi, hè?’

Mari is net terug van de wc-kuil als we de regen harder op de tent horen neerkomen. Ze is kletsnat en knijpt het water uit haar haar. Maar ik word er op de een of andere manier heel vrolijk van en hoewel ik nog een beetje misselijk ben, zeg ik: ‘Misschien moeten we een dansje doen of zo.’

Ezra lacht en Dom zegt: ‘Je zegt altijd dat je dansen haat.’

Ik kijk weer naar de regen.

Dom gaat staan, pakt mijn hand en loopt achterwaarts naar buiten de stromende regen in. Hij is in één keer doorweekt. Hij vertrekt geen spier en kijkt glimlachend naar het water dat over zijn hoofd stroomt. Zijn haar plakt aan zijn gezicht. En dan sta ik ook buiten, het lijkt wel alsof een miljoen kleine vuistjes op mijn lichaam neerdalen. Ik gil even, totdat hij zich tegen me aan trekt en ik zijn huid tegen de mijne voel. Hij vlecht zijn vingers door die van mij en trekt mijn armen langs mijn zij omhoog tot boven mijn hoofd. Hij laat ze los en volgt de straaltjes water die langs de binnenkant van mijn polsen en armen naar mijn ribben lopen.

Terug in de tent kijk ik hoe hij het water van zijn gezicht wrijft en zijn haar naar achteren strijkt. De druppels op zijn bruine, koude huid lijken net glazen kralen. Ik veeg ze van zijn schouder, borst en hals. Ik merk dat hij ondertussen naar me kijkt, waardoor ik me mooi voel. Net als hij zich vooroverbuigt om me te zoenen, zegt Ezra: ‘Jongens, doe dat even ergens anders.’

Dom werpt hem een boze blik toe, maar we zijn er volgens mij allemaal even stil van. Ik in elk geval wel.

Halverwege de nacht worden we wakker door het onweer dat nu recht boven ons hangt; we kunnen het gerommel in onze buik

voelen. De wind rukt zo hard aan de tent dat Dom dwars over me heen moet gaan liggen om hem vast te houden. Het water stroomt langs de zijanten en verzamelt zich onder ons. Onze slaapzakken zijn volledig doorweekt.

Ezra staat op.

‘Waar ga je naartoe?’ roept Mari.

‘We moeten hem beter vastzetten,’ roept hij terug. Hij is weg voordat we hem voor gek kunnen verklaren.

Dom staat ook op en ik loop achter hem aan naar de ingang. Buiten lijkt de hel losgebarsten: de regen komt horizontaal voorbij, de wolken staan in brand, de donder is zo oorverdovend dat het lijkt alsof de planeet vergaat en de wind is zo hard dat je niet kunt blijven staan. Dom en Ezra verzetten zich er eerst dapper tegen, terwijl ze aan tentlijnen trekken en zandkluiten in het rond slingeren. Dan geven ze het op en komen weer naar binnen.

Straks worden we nog weggespoeld of weggeblazen, of verbranden we door de bliksem of worden we verpletterd door de donder. Het voelt alsof Doms gewicht boven op mij het enige is wat me nog in leven houdt. Ik leg mijn arm om zijn hoofd en probeer uit te rusten. Mari komt dichterbij ons liggen.

Als we de volgende ochtend uit de tent kruipen, is de rust wedergekeerd maar blijken er twee tentstokken gebroken te zijn. Het is daarom niet moeilijk om Ezra ervan te overtuigen om naar de andere baai te verhuizen, die met het beekje.

‘De storm kwam recht op ons af, net als de golven. Zelfs als we hier nog maar even blijven, moeten we meer beschutting zoeken,’ zeg ik tegen hem. ‘En er is daar zoetwater.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘We moeten gewoon weg van dit eiland.’

‘En in net zo’n storm op zee terechtkomen? Terwijl niemand van ons ooit op een boot heeft gevaren?’ Dom schudt zijn hoofd,

terwijl hij de tent afbreekt. ‘We gaan naar de andere kant waar het veiliger is en gaan het terrein verkennen.’

Ezra tuurt even zwiggend naar de zee voordat hij ons komt helpen.

Het is een heel gedoe om alles wat we nodig hebben naar de andere plek te verhuizen maar terwijl we bezig zijn, breekt de zon door en ziet de wereld er kleuriger uit. De baai ziet er nog mooier uit dan eerst, op de afgewaaide takken na.

De tent blijft alleen nog rechtop staan als we hem aan een paar bomen vastmaken, maar ziet er desondanks best goed uit. Terwijl ik aan het helpen ben, stoot ik tegen iets in het zand aan. Ik pak het op en breek het in tweeën. In een zijdeachtig bedje ligt een gladde groene noot zo groot als mijn duimnagel. Hij valt in twee helften uiteen als ik hem aanraak. Ik laat het aan Mari zien, die haar wenkbrauw optrekt.

‘Na jou.’ Ze glimlacht.

‘Misschien moeten we ze eerst koken.’

Er liggen er een heleboel, ze zijn met de regen uit de jungle gespoeld. Ik verzamel ze in onze opvouwbare emmer. Mari maakt een vuurtje en legt wat stenen neer om de koekenpan op te zetten. Terwijl de zeenoten – zo heb ik ze maar genoemd – in de pan eerst wit en dan bruin worden en wij ons afvragen wanneer ze klaar zijn, komen Dom en Ezra terug van hun tweede tocht naar de vorige baai om spullen op te halen. Ze zijn in een discussie verwickeld.

‘Het is een stom argument en totaal niet relevant,’ zegt Dom en hij laat de tassen in het zand ploffen.

‘Maar ik vind het wél relevant,’ zegt Ezra, die de indruk heeft dat hij aan de winnende hand is. Hoewel Mari en ik er niet om gevraagd hebben, zegt hij tegen ons: ‘Ik leg net, voor de zoveelste keer, aan Suarez uit dat het vasteland...’

‘Kijk, wat Seren heeft gevonden,’ onderbreekt Mariana hem.
‘Geweldig. Nog meer vergif.’

‘Volgens mij zijn ze gaar,’ zeg ik, terwijl ik de pan op het zand zet. Ik kijk rond en vraag: ‘Wie wil wat?’

‘Ik,’ zegt Dom, terwijl hij er een pakt. ‘Ze ruiken lekker.’

‘Nou, als jij er een neemt, neem ik ook,’ zeg ik en ik tast gretig toe. ‘Als jij er dood aan gaat, wil ik ook niet meer leven.’

‘Wat romantisch,’ zegt Ezra en hij doet alsof hij een traantje wegpinkt, voordat hij ook een noot pakt.

Uiteindelijk eten we er allemaal om de beurt een op – alsof het een spelletje Russische roulette is – en wachten af of er iets gebeurt. Ezra laat zich omvallen terwijl hij naar zijn keel grijpt en doet alsof hij stikt, maar hij is de enige die erom moet lachen.

Tijdens de zonsondergang is er geen wolkje aan de lucht. Ik kijk hoe Ezra met het vuur zit te spelen en Dom en Mariana in de glinsterende branding staan.

‘Gek, hè?’ zegt Ezra, alsof ik zijn gedachten kan lezen.

Ik kijk hem vragend aan.

‘Hebben we ons hele leven op de Ventura gewoond, een omgeving waar we geen vrijheid hadden, en dan deserteren we en komen we in een situatie terecht waar we nog steeds geen keuze hebben.’ Terwijl hij met zijn schoen naar het vuur schopt, kijkt hij me even aan. ‘Heel ironisch, eigenlijk.’

Ik kijk hoe Huxley in de zee zakt. ‘We zijn hier nog maar net,’ zeg ik. ‘We verzinnen er wel wat op.’

Hij trekt zijn wenkbrauw op. ‘Ben je ineens een optimist geworden?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Dit kan nooit goed aflopen.’